

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: J. K., narozen dne
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Davidem Rašovským
sídlem Hlinky 135/68, 603 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2017, č. j. KUZL-65861/2016, sp. zn. KUSP-65861/2016/DOP/Mu,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2017 (vypravené dne 1. 6. 2017), č. j. KUZL-65861/2016, sp. zn. KUSP-65861/2016/DOP/Mu (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo k jeho odvolání změněno ve výroku o sankci rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod, odboru správního, ze dne 4. 8. 2016, č. j. OS-D/4369/29/15/Po (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“), a to tak, že byl zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel omezen a nově uložen pouze pro řidičská oprávnění skupin „AM, A1, A2, A“. Žalobce zůstal nadále držitelem řidičského oprávnění pro skupiny „B a B1“. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 18. 10. 2015 kolem 15:05 hod., na komunikaci I/50, u obce Uherský Brod, mezi Motelem Pepčín a křižovatkou komunikace I/50 s komunikací II/495, ve směru jízdy na obec Bánov, řídil motocykl tov. zn. Y., RZ:, přičemž předjížděl osobní motorové vozidlo tov. zn. T. Y., bílé barvy, nezjištěné RZ, v místech, kde je to zakázáno svislou dopravní značkou B21a – Zákaz předjíždění doplněnou o vodorovnou dopravní značku V 1a – Podélná čára souvislá. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šest měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

3. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení. Pokud se jedná o namítanou nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, žalovaný dospěl k závěru, že je z jeho obsahu zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno. Prvostupňový správní orgán vycházel ze skutkového stavu věci, který byl spolehlivě zjištěn na základě provedeného dokazování. Skutkové a právní závěry pak byly v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí přezkoumatelně vymezeny, a to včetně vypořádání námitek, které byly ve správním řízení uplatněny. Přestože prvostupňový správní orgán neprovedl důkaz svědeckou výpovědí policisty V., nejednalo se o projev jeho pasivity či libovůle, neboť se svědek z akceptovatelných důvodů opakovaně omluvil. Stejně tak se žalovaný neztotožnil ani s námitkou nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí ohledně uložené sankce a materiální stránky přestupku. Konkrétně žalovaný uvedl, že sankci spočívající v zákazu řízení motorových vozidel ve prospěch žalobce omezil pouze na některé řidičské skupiny. Ohledně materiální stránky přestupku pak bylo odkázáno na podrobné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný se totiž ztotožnil se závěrem prvostupňového správního orgánu, že se v posuzovaném případě jednalo o ohrožovací přestupek, u kterého se škodlivý následek nevyžaduje. Nebyly navíc dány okolnosti, které by společenskou škodlivost zcela eliminovaly.
4. Ve vztahu k námitce konání ústního jednání dne 15. 5. 2017 v nepřítomnosti žalobce dále žalovaný doplnil, že žalobce byl řádně předvolán a poučen o následcích nedostavení se bez řádné omluvy. Žalobce se pak z jednání omluvil zprávou na e-mail

oprávněné úřední osoby krátce před jeho konáním, a to obecným odkazem na zdravotní důvody, které byly lékařskou zprávou a potvrzením o dočasné pracovní neschopnosti doloženy až dne 19. 5. 2017. Žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu, podle které nemůže institut omluvy z jednání sloužit jako obstrukční nástroj obviněného z přestupku, ale naopak musí omluva kumulativně splňovat podmínku včasnosti a náležitosti. Žalobce nepochybně mohl své zdravotní problémy spočívající v bolesti zad konkretizovat již ve zprávě před konáním ústního jednání, neboť se jedná o běžné zdravotní obtíže. Tyto nedostatky nelze zhojit až dodatečným doložením zdravotní dokumentace.

5. Žalovaný dále nepovažoval za důvodnou ani námitku podjatosti oprávněné úřední osoby, neboť bylo v tomto ohledu vydáno usnesení ze dne 10. 5. 2017, č. j. KUZL 31077/2017 (dále též „usnesení o námitce podjatosti“), kterým nebyla z rozhodování vyloučena. Odvolání proti danému rozhodnutí nemá odkladný účinek, což nebrání tomu, aby bylo ve věci prvostupňové rozhodnutí oprávněnou úřední osobou přezkoumáno. Stejně tak nebyla podle žalovaného porušena zásada dvojinstančnosti řízení, protože podle ust. § 93 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), může být dokazování doplněno také odvolacím orgánem. Provedením důkazu svědeckou výpovědí druhého ze zasahujících policistů a videozáznamy z místa spáchání přestupku navíc nedošlo k vydání překvapivého rozhodnutí.
6. Pokud se jedná o skutkový stav věci, žalovaný připomněl, že byl zjištěn zejména na základě konzistentních svědeckých výpovědí policistů, kteří vypověděli, že žalobce jiné vozidlo předjížděl v protisměru v místě, kde to bylo příslušnou dopravní značkou zakázáno. Policisté jsou obecně považováni za nestranné svědky, přičemž nebyla jejich věrohodnost v řízení důvodně zpochybněna. Skutková verze žalobce nebyla ničím podložena a vyvrátily ji kromě svědeckých výpovědí policistů rovněž snímky z místa spáchání přestupku a pořízenými videozáznamy.
7. Žalovaný se poté ztotožnil s žalobcem, že spáchání přestupku nebylo policisty na videozáznam zachyceno, přestože je tato informace v policejní dokumentaci výslovně uvedena. Podle žalovaného se jednalo o omyl při sepsání záznamu, neboť bylo do spisu založeno pouze CD obsahující pořízenou fotodokumentaci v elektronické podobě, jak v rámci podání svědecké výpovědi potvrdil policista K.. Ve vztahu k prokázání viny žalobce pak není podstatné, zda vozidlo předjížděl v protisměru či nikoliv, přestože byla tato skutečnost prokázána. Dopravní značka B21a totiž zakazuje předjíždění také v souběžném jízdním pruhu, pokud se nejedná o předjíždění motocyklu bez postranního vozíku, což v posuzovaném případě nenastalo.

III. Žaloba

8. V žalobě v obecné rovině žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost, a to z toho důvodu, že nebyly odvolací námitky dostatečně vypořádány. Kromě toho měla být porušena zásada dvojinstančnosti, neboť žalovaný překryl nedostatky prvostupňového rozhodnutí vlastním dokazováním, které navíc provedl v rámci ústního jednání, kterého se žalobce nemohl účastnit, přestože se z účasti na něm včas a řádně omluvil.

9. Následně žalobce žalobní body dne 17. 8. 2017 doplnil o podrobnější argumentaci. K námitce konání ústního jednání dne 15. 5. 2017 v jeho nepřítomnosti uvedl, že byl v předvolání nezákonně poučen a žalovaný jednání k jeho omluvě nezopakoval, přestože při něm bylo provedeno další dokazování. V tomto kontextu žalobce připomněl, že byla omluva z jednání ve lhůtě pěti dnů řádně doložena. Argumentace žalovaného, že byla omluva v den konání ústního jednání neurčitá, nemá oporu v zákoně, který v tomto ohledu náležitosti omluvy nestanovuje. Kromě toho nebylo žalobci po skončení jednání umožněno, aby se v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí.
10. Dále žalobce namítal, že byla námitka podjatosti nepřezkoumatelně posuzována nadřízeným oprávněné úřední osoby, jehož podjatost byla prostřednictvím odkazu na personální vazby v rámci žalovaného jako odvolacího správního orgánu rovněž namítána. Žalovaný měl navíc posečkat s vydáním napadeného rozhodnutí do doby, než bude o námitce podjatosti pravomocně rozhodnuto. Kromě toho nebylo podle žalobce napadené rozhodnutí založeno na spolehlivě zjištěném skutkovém stavu věci. Nejenže žalovaný doplněním dokazováním v podstatě nahradil činnost prvostupňového správního orgánu, ale preferoval svědecké výpovědi policistů, aniž by se zabýval indiciemi o jejich zaujatosti. Stejně tak se žalovaný dostatečně nezabýval naplněním materiální stránky přestupku, pokud se pouze odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Závěrem žalobce zpochybnil právní posouzení správních orgánů, neboť se podle něj nejedná o porušení zákazu předjíždění, pokud jiné vozidlo předjížděl v souběžném jízdním pruhu, tedy nikoliv vyjetím do protisměru. Není tedy zřejmé, jaké protiprávní jednání bylo žalobci kladeno za vinu. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud prvostupňové a napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost uhradit náklady řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

11. Ve svém vyjádření žalovaný uvedl, že námitka podjatosti oprávněné úřední osoby byla založena pouze na tom, že bylo rozhodnuto v rozporu se skutkovou verzí a právními názory žalobce. Jednalo se o obstrukční praktiku, přičemž žalovaný nebyl povinen posečkat s vydáním napadeného rozhodnutí až do doby přezkoumání usnesení o námitce podjatosti. Pokud se jedná o námitku proti provedení dokazování, žalovaný doplnil, že prvostupňový správní orgán zjišťoval všechny rozhodné skutečnosti, přestože nemohl provést důkaz svědeckou výpovědí policisty V., který se z důvodu dovolené a dlouhodobé nemoci opakovaně omluvil. Prvostupňový správní orgán své skutkové a právní závěry přezkoumatelně zdůvodnil.
12. Pokud je jedná o dva videozáznamy, které byly pracovníky žalovaného v odvolacím řízení pořízeny a provedeny jako důkazy během ústního jednání dne 15. 5. 2017, jejich účelem bylo jednoznačně prokázat umístění dopravního značení v místě spáchání přestupku a ověřit obsah fotodokumentace, která byla ve správním spisu založena. Nejednalo se na rozdíl od svědeckých výpovědí policistů o stěžejní důkazy, neboť z nich nemohly být samostatně učiněny žádné skutkové závěry. Žalovaný se pak neztotožnil s nepodloženou argumentací žalobce, že policisté nemohli jeho jízdu s ohledem na velkou vzdálenost pozorovat. Jejich nestrannost byla podle žalovaného stejně jako materiální stránka přestupku v odůvodnění prvostupňového a napadeného

rozhodnutí dostatečně zdůvodněna. Ve vztahu k posouzení viny žalobce poté není podstatné, zda vozidlo předjížděl v protisměru či nikoliv, protože by v obou případech porušil dopravní značku B21a, což bylo v řízení zejména svědeckými výpověďmi policistů spolehlivě prokázáno. Proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

13. Na vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, ve které připomněl, že nemohl z důvodu neúčasti na ústním jednání dne 15. 5. 2017 klást jednomu ze svědků otázky, čímž bylo zasaženo do jeho procesních práv. Žalovaný se navíc vůbec nevyjádřil k námitce ohledně absence výzvy podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, čímž nebylo žalobci umožněno, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. Dále se žalobce neztotožnil se závěrem žalovaného, že nebyla námitka podjatosti vztažena také na nadřízeného oprávněné úřední osoby, protože v ní bylo přinejmenším implicitně poukázáno na personální vazby dotčených úředních osob. Kromě řádně doložených omluv z jednání navíc žalobce v řízení nejednal obstrukčním způsobem. Naopak žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, pokud sám doplnil nedostatky dokazování provedeného prvostupňovým správním orgánem a účelově degradoval pořízené videozáznamy z místa spáchání přestupku na podpůrné důkazy. Současně žalobce setrval na tom, že nebyly při posouzení materiální stránky přestupku zohledněny individuální okolnosti případu a žalovaný nesprávně posoudil smysl a účel dopravní značky B21a – Zákaz předjíždění.
14. Žalovaný dále krajskému soudu zaslal přípisem ze dne 2. 5. 2018 kopii rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 10. 4. 2018, č. j. 341/2018-160-SPR/3, kterým bylo usnesení o námitce podjatosti potvrzeno.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

15. Ve správním spisu se nachází zejména oznámení přestupku ze dne 22. 10. 2015 a ze dne 18. 10. 2015, úřední záznam a fotodokumentace místa spáchání přestupku, a to včetně CD, na kterém je v elektronické podobě zachycena. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení a žalobce byl předvolán k ústnímu jednání na den 14. 1. 2016, ke kterému se osobně dostavil. K věci uvedl, že vozidlo objížděl bez přejetí do protisměru v době, kdy najíždělo do odbočovacího jízdního pruhu, aniž by ohrozil jiného účastníka silničního provozu. Následně měl být zastaven policistou, který mu nabízel řešit věc blokově, s čímž žalobce nesouhlasil. Za účelem provedení důkazů bylo následně nařízeno ústní jednání na den 4. 4. 2016, přičemž na něj byli kromě žalobce předvoláni k podání svědecké výpovědi oba zasahující policisté. Z důvodu čerpání dovolené a následně dlouhodobé nemoci policisty V. však bylo další ústní jednání konáno až dne 5. 5. 2016, a to za účelem podání svědecké výpovědi policisty K.. Krátce před jeho konáním svoji účast omluvil rovněž žalobce, a to s odkazem na zdravotní důvody, které byly následně doloženy kopií dočasné pracovní neschopnosti. S ohledem na skutečnost, že byla omluva akceptována, bylo nařízeno nové ústní jednání na den 22. 6. 2016. Opět však došlo k omluvě účasti nejen ze strany policisty V., ale také

žalobce, který tentýž den zaslal na e-mail oprávněné úřední osoby omluvu spolu s lékařskou zprávou.

16. Z toho důvodu bylo nově nařízeno ústní jednání na den 25. 7. 2016, kterého se žalobce osobně účastnil a v rámci kterého byl opětovně proveden důkaz svědeckou výpovědí policisty K.. Ten k věci mimo jiné uvedl, že se na jízdu žalobce zaměřil z důvodu silného zvuku výfukového potrubí motocyklu, který spatřil asi na vzdálenost 150-200 metrů. V danou chvíli začal žalobce předjíždět před ním jedoucí vozidlo. Policisté jej následně v připojovacím pruhu zastavili, neboť předjížděcím manévrem porušil svislé i vodorovné dopravní značení zákazu předjíždění. K dotazům pak policista K. především doplnil, že se řidič nacházel při předjíždění celým motocyklem v protisměru, a to ve chvíli, kdy ještě nebylo předjížděné vozidlo v připojovacím pruhu. Barvu motocyklu a helmy si již svědek nepamatoval. Potvrdil však, že přestupek nelze řešit na místě, přičemž vyznačil pozici policejního vozidla a místo předjíždění do žalobcem předloženého snímku místa spáchání přestupku.
17. Téhož dne se pak žalobce vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí, přičemž zpochybňoval věrohodnost policisty, který si již některé okolnosti spáchání přestupku nepamatoval. Současně doložil prvostupňovému správnímu orgánu vlastní fotodokumentaci místa spáchání přestupku, podle které měla policistům bránit ve výhledu informační tabule. Dále provedl do snímku místa spáchání přestupku vlastní měření vzdálenosti, které podle něj zpochybňuje, že policisté mohli předjížděcí manévr vidět na vzdálenost 200 metrů. Následně bylo vydáno **prvostupňové rozhodnutí**, proti kterému se žalobce blanketně odvolal. Přestože své odvolání opakovaně doplnil, ani jednou je nepodepsal, pročež bylo postoupeno žalovanému.
18. V tomto kontextu byl poté žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 15. 5. 2017, přičemž byl v předvolání poučen o tom, že bude při jednání k jeho žádosti prováděn důkaz svědeckou výpovědí policisty V. a žalobci bude na závěr dána možnost, aby se vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Současně byl žalobce poučen o tom, že musí případné závažné důvody bránící účasti na jednání sdělit příslušnému správnímu orgánu včas, přičemž je na úvaze správního orgánu, zda jednání odročí či nikoliv.
19. Žalobce v návaznosti na doručené předvolání zaslal žalovanému dne 2. 5. 2017 vyjádření, ve kterém namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, porušení zásady dvojinstančnosti, povinnost konat ústní jednání v přítomnosti obviněného a podjatost oprávněné úřední osoby. V této souvislosti bylo vydáno usnesení o námitce podjatosti, kterým nebyla oprávněná úřední osoba vyloučena z provádění úkonů v odvolacím řízení. Ústní jednání před žalovaným poté proběhlo dne 15. 5. 2017, přičemž v rámci něho bylo dokazování doplněno o svědeckou výpověď policisty V. a CD se dvěma videozáznamy z místa spáchání přestupku, které byly žalovaným pořízeny bezprostředně před konáním ústního jednání.
20. Policista V. v rámci svědecké výpovědi potvrdil, že bylo z policejního stanoviště vidět až k hotelu Pepčín, přičemž žalobce ukončil předjížděcí manévr někde v místě značení V 13a. Při předjíždění byl celým motocyklem v protisměru. Místo, kde se policisté nacházeli a kde byl žalobce spatřen v protisměru a při dokončení předjížděcího manévru, vyznačil policista V. do přiloženého snímku.

21. Žalobce se ústního jednání neúčastnil. Asi 30 minut před konáním ústního jednání poslal na e-mailovou adresu oprávněné úřední osoby omluvu z jednání ze závažných zdravotních důvodů. Následně ji dne 19. 5. 2017 doplnil zasláním kopie lékařské zprávy a potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti, které bylo vystaveno dne 15. 5. 2017.

VI. Ústní jednání před krajským soudem

22. Ve věci bylo v souladu s ust. § 76 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nařízeno ústní jednání, neboť žalovaný s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil. Ústní jednání před krajským soudem proběhlo dne 15. 1. 2019. K jednání se žalobce dostavil osobně, a to spolu se svým zástupcem. Za stranu žalovaného se k jednání dostavil pověřený zaměstnanec. Nejprve bylo krajským soudem zahájeno jednání a přistoupeno k rekapitulaci obsahu procesních návrhů. Zástupce žalobce přednesl žalobu, přičemž zdůraznil především porušení zásady dvojinstančnosti řízení a nedostatečné hodnocení omluv z ústního jednání policisty V.. Zástupce žalovaného poté odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Následně krajský soud přistoupil k rekapitulaci obsahu soudního a správního spisu.
23. K návrhu žalobce byl poté proveden důkaz přehráním videozáznamu z jeho mobilního telefonu pořízeného dne 18. 10. 2015, který měl zachycovat místo spáchání přestupku krátce po provedení silniční kontroly, a to za účelem prokázání toho, že umístěné dopravní značení policistům znemožnilo výhled na předjížděcí manévr žalobce. Krajskému soudu byl dodatečně tento videozáznam žalobcem poskytnut na elektronickém nosiči dat (doloženo dne 25. 1. 2019 a založeno do spisu).
24. Jelikož nebyly vzneseny žádné další důkazní návrhy a strany opětovné přehrání videozáznamů pořízených pracovníky žalovaného z místa spáchání přestupku k dotazu soudu nepožadovaly, bylo dokazování ukončeno. Po slyšení konečných návrhů ve věci krajský soud po přerušení jednání vyhlásil rozsudek.

VII. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
26. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
27. Žaloba **není důvodná**.
28. Žalobce předně namítal, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť nebyly žalovaným vypořádány všechny námítky, které byly v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uplatněny. K tomu krajský soud uvádí, že se k nepřezkoumatelnosti přihlíží z úřední povinnosti, tedy bez ohledu na to, zda byla v žalobě namítána. Pakliže

by bylo rozhodnutí takovou vadou skutečně zatíženo, mělo by to za následek omezení přezkumu správnosti a zákonnosti rozhodnutí správních orgánů, neboť by krajský soud nemusel žalobní námitky věcně vypořádávat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

29. Pokud se jedná o pojmové vymezení, může být v souladu s ustálenou judikaturou rozhodnutí správního orgánu považováno za nepřezkoumatelné za předpokladu, že je nesrozumitelné, popř. není z jeho obsahu zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno. Kromě toho může nepřezkoumatelnost dále spočívat v tom, že úvahy správního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování nebo bez náležitého odůvodnění nereflktují námitky účastníka řízení, popř. je bez dalšího označují za mylné či vyvrácené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44).
30. Ani jednou z výše uvedených vad není napadené rozhodnutí zatíženo. Pokud se jedná konkrétně o namítané nevypořádání odvolacích námitek, krajský soud dodává, že se jimi žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabýval. V tomto kontextu nepovažuje krajský soud za problematické, pokud žalovaný ve vztahu k materiální stránce přestupku odkázal na obsáhlé odůvodnění prvostupňového správního orgánu, které následně doplnil vlastní úvahou ohledně ohrožovací povahy daného přestupku, který s ohledem na skutkové okolnosti (zakázaná jízda v protisměru v místě častého výskytu dopravních nehod) bez pochyby vykazoval alespoň nepatrnou míru společenské škodlivosti (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73). Současně je třeba zdůraznit, že žalovaný se touto otázkou zabýval v rámci namítané nepřiměřenosti uložené sankce a ve prospěch žalobce změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že omezil uložený zákaz řízení pouze na některé řidičské skupiny. Jelikož byla výše pokuty a doba zákazu činnosti stanovena na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby, byla tímto přezkumná činnost žalovaného dále objektivně omezena.
31. Co se týče tvrzené absence zavinění, tato námitka byla uplatněna až v žalobě, pročez se jí žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně nezabýval. K tomu je vhodné doplnit, že prvostupňový správní orgán přezkoumatelně zdůvodnil, že se žalobce přestupkového jednání dopustil z vědomé nedbalosti, jestliže v rozporu s vodorovným a svislým dopravním značením předjížděl jiné vozidlo v protisměru.
32. Krajský soud připomíná, že ke změně prvostupňového rozhodnutí nedošlo proto, že by bylo považováno za nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Naopak žalovaný tímto postupem částečně vyhověl námitce žalobce ohledně nepřiměřenosti uložené sankce zákazu řízení všech motorových vozidel, přestože jinak považoval prvostupňové rozhodnutí za přezkoumatelné a vydané v souladu se zákonem. S tímto závěrem se krajský soud zcela ztotožňuje.
33. Dále žalobce namítal, že byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení, pokud žalovaný sám provedl důkaz svědeckou výpovědí policisty V. a dvěma videozáznamy, čímž v podstatě překryl nedostatečně zjištění skutkového stavu věci prvostupňovým správním orgánem, aniž by v souladu se zákonem přistoupil ke zrušení rozhodnutí o přestupku. K tomu krajský soud uvádí, že se ze strany žalovaného jednalo o doplnění,

nikoliv nahrazení dokazování provedeného prvostupňovým správním orgánem. Tento postup je z hlediska procesní ekonomie žádoucí a předvídá jej rovněž ust. § 93 odst. 1 správního řádu, které ve vztahu k odvolacímu řízení stanovuje obdobné použití právní úpravy dokazování jako před prvostupňovým správním orgánem. O žalobcem namítané porušení zásady dvojinstančnosti by se jednalo pouze v případě tzv. překvapivého rozhodnutí, kdyby žalovaný vlastním dokazováním činnost prvostupňového správního orgánu nahradil nebo z mantinelů jeho skutkových zjištění zásadním způsobem vybočil, čím by byla procesní obrana žalobce značně omezena nebo dokonce zcela znemožněna, anebo v případě reformace in peius, která je ovšem v přestupkovém řízení vyloučena (§ 82 zákona č. 200/1990 Sb., § 98 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů).

34. V nyní posuzované věci však žalovaný přistoupil k doplnění dokazování výsledkem policisty V. a pořízenými videozáznamy z místa spáchání přestupku pouze za účelem zvýšení přesvědčivosti a srozumitelnosti skutkové situace, tedy nikoliv z důvodu toho, že by považoval prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné. K tomu je vhodné doplnit, že k výsledku policisty V. až v odvolacím řízení nedošlo vlivem pasivity prvostupňového správního orgánu, ale proto, že se svědek z účasti na ústním jednání z důvodu čerpání dovolené a dlouhodobé nemoci opakovaně omluvil. Jelikož prvostupňový správní orgán vyhodnotil jeho omluvy jako včasné a náležité, nebyl dán žádný důvod k tomu, aby policistu V. jakýmkoliv způsobem postihoval. Bez ohledu na absenci jeho svědecké výpovědi považoval prvostupňový správní orgán skutkový stav věci za zjištěný bez důvodných pochybností, pročež přistoupil k vydání prvostupňového rozhodnutí.
35. Pokud pak žalovaný přesvědčivost jeho skutkových a právních závěrů prostřednictvím dalšího dokazování pouze posílil, nejednalo se o porušení zásady dvojinstančnosti, ale zachování jednoty správního řízení, které tvoří vzájemně provázaný celek od zahájení až do okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku (k jednotě správního řízení srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 9 As 128/2013-45, a ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48).
36. Ve vztahu k provedenému dokazování pak žalobce rovněž namítal, že nebyl skutkový stav věci zjištěn bez důvodných pochybností, a to z důvodu toho, že byly preferovány toliko nepřesvědčivé svědecké výpovědi policistů. K tomu krajský soud uvádí, že oba policisté shodně vypověděli, že žalobce předjížděl jiné vozidlo v protisměru v místě, kde je to vodorovným a svislým dopravním značením zakázáno. Tuto skutečnost pak zakreslili do plánu, který jim byl při podání svědecké výpovědi předložen. Je sice pravdou, že si policisté některé okolnosti spáchání přestupku (barva motocyklu a helmy, jména ostatních policistů v místě řešení dopravní nehody atd.) již nepamatovali. Na základě toho však nelze také s ohledem na dobu od spáchání přestupku automaticky dospět k závěru, že je jejich svědectví nevěrohodné. Naopak je v přestupkovém řízení zcela běžné, že proti sobě stojí odlišné skutkové verze obviněného z přestupku a zasahujících policistů, pročež musí správní orgány na základě všech provedených důkazů a jejich volného hodnocení posoudit, která z nich se při zohlednění zásady in dubio pro reo jeví jako přesvědčivější.

37. V tomto kontextu je pak nutné vycházet z ustálené judikatury, která obecně považuje policisty za nestranné svědky, kteří při projednání přestupku a podání svědecké výpovědi vystupují v pozici úřední osoby, která nemá na rozdíl od obviněného žádný zájem na výsledku řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114). Mohou samozřejmě nastat situace, kdy je nestrannost policistů důvodně zpochybněna, a to především tehdy, pokud mají určitý vztah k některému z účastníků řízení nebo postupují při projednání přestupku nestandardním či šikanózním způsobem. V nyní posuzované věci pak žalobce argumentoval zejména nepřesvědčivým tvrzením policisty K., že jeho jízdu sledoval pouze z důvodu zvuku z výfukového potrubí motocyklu, a to na vzdálenost 150-200 metrů, což neodpovídá okolnostem údajného spáchání přestupku. Kromě toho žalobce ve správním řízení poukázal na skutečnost, že policisté reagovali negativně ve chvíli, kdy odmítl věc řešit blokovou pokutou.
38. Podle názoru krajského soudu není nic nestandardního na tom, pokud policisté při řešení dopravní nehody v silničním provozu reagují na silný zvuk motocyklu, který je z logiky věci spojen se zásadním zvýšením rychlosti. Jednalo se navíc pouze o prvotní impulz, na který následně navazoval zakázaný předjížděcí manévř žalobce a jeho zastavení v místě policejního stanoviště. Nelze dále zapomínat na to, že policista K. při podání svědecké výpovědi vzdálenost pozorování předjížděcího manévru s určitým časovým odstupem pouze přibližně odhadoval, neboť v místě nedisponoval žádným zařízením umožňujícím přesné měření vzdálenosti. Tvrzení žalobce o negativní reakci policistů se pak zakládá na jeho ničím nepodložené skutkové verzi, že měl být přestupek řešen blokově, což nemá oporu nejen v policejní dokumentaci a svědecké výpovědi policisty K., ale také v zákoně, který blokové řešení daného druhu přestupku vylučuje. Věrohodnost policistů a jimi pořízené dokumentace pak nemůže podle názoru krajského soudu zpochybnit pouze skutečnost, že bylo v oznámení přestupku omylem odkazováno na neexistující videozáznam přestupku, který nebyl na rozdíl od fotodokumentace místa jeho spáchání v tištěné a elektronické podobě (CD) vůbec pořízen, což ostatně potvrdil také policista K. při podání svědecké výpovědi.
39. Pokud pak žalobce v řízení před soudem namítal, že policisté nemohli předjížděcí manévř pozorovat z důvodu vzdálenosti a rozmístění přechodného dopravního značení na dané pozemní komunikaci, krajský soud se s tímto závěrem neztotožňuje. V tomto ohledu byla do spisu založena fotodokumentace pořízená nejen policisty, ale také samotným žalobcem (vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 25. 7. 2016). Dále byly v odvolacím řízení provedeny jako důkaz dva videozáznamy z místa spáchání přestupku, které pořídil sám žalovaný, a to za účelem odstranění pochybností ohledně umístění dopravního značení zákazu předjíždění a posílení přesvědčivosti blíže nespecifikované fotodokumentace, která je v policejní dokumentaci založena. Kromě toho byl na návrh žalobce v řízení před soudem projednán ještě důkaz videozáznamem z místa spáchání přestupku, pořízený na mobilní telefon (dodatečně založen do soudního spisu na CD).
40. Podle názoru krajského soudu však žádný z těchto důkazů týkajících se situace v místě spáchání přestupkového jednání nepřináší žádné nové skutečnosti, které by byly způsobilé zpochybnit skutkový stav věci a závěr o tom, že se žalobce přestupku dopustil. K tomu je vhodné doplnit, že mezi stranami není sporný průběh pozemní

komunikace v místě spáchání přestupku, popř. skutečnost, že se zde nachází svislé (B21a – Zákaz předjíždění) a vodorovného (V 1a – Podélná čára souvislá) dopravní značení, které mělo být žalobcem porušeno. Pokud chtěl žalobce zpochybnit rozhledové podmínky policistů, pak je třeba připomenout, že vycházel z vlastní skutkové verze, že jiné vozidlo při odbočování „objížděl“ v souběžném jízdním pruhu. Správní orgány však vzaly na základě svědeckých výpovědí policistů za prokázané, že byl předjížděcí manévr proveden v protisměru, a to ještě před odbočovacím pruhem. V takovém případě nelze podle názoru krajského soudu dospět k závěru, že by policisté předjížděcí manévr vlivem umístění dopravního značení ve směru jízdy žalobce či mírného zakřivení pozemní komunikace nemohli pozorovat, neboť jim ve výhledu na protisměrný pruh nic nebránilo.

41. Krajský soud proto připomíná, že byla vina žalobce prokázána především svědeckými výpověďmi obou policistů, kteří si sice všechny okolnosti spáchání přestupku již nepamatovali, ale ve vztahu k jízdě v protisměru a porušení daného dopravního značení byly jejich výpovědi přesvědčivé a navzájem konzistentní. Přestože se pak krajský soud ztotožňuje s interpretací žalovaného, nepovažuje za potřebné podrobně analyzovat smysl a účel právní úpravy stanovující zákaz předjíždění ve vztahu k hypotetické situaci, kdyby byl předjížděcí manévr proveden v souběžném jízdním pruhu. V řízení bylo totiž spolehlivě prokázáno, že žalobce jiné vozidlo předjížděl v protisměru, čímž bez pochyby porušil nejen svislou dopravní značku B21a, ale také podélnou čáru souvislou, kterou nelze se zákazem řízení bez dalšího ztotožňovat. Porušení obou stanovených zákazů ostatně bylo ve výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vymezeno.
42. Dále žalobce namítal, že bylo zasaženo do jeho procesních práv, neboť bylo ústní jednání před žalovaným provedeno dne 15. 5. 2017 v jeho nepřítomnosti, přestože se z účasti na něm řádně omluvil. K tomu krajský soud předně uvádí, že podle dnes již neplatného ust. § 74 odst. 1 věty druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o přestupcích“), platilo, že: *„V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.“* Omluva z jednání tedy může být akceptována za předpokladu, že je náležitá a z důležitého důvodu. V tomto ohledu je dále třeba vycházet z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které je za náležitou omluvu možné považovat takovou, která byla učiněna bezodkladně, a to v kontextu individuálních okolností případu. Není tedy vyloučeno, aby byla za včasnou považována rovněž omluva učiněná až po jednání, a to z nepředvídatelného důvodu jako je úraz, náhlé onemocnění či hospitalizace apod. Zásadně však musí být omluva správnímu orgánu adresována ihned po zjištění překážky, která obviněnému z přestupku v účasti na ústním jednání zabránila (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66, a ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013-29).
43. Kromě kritéria včasnosti musí být současně každá omluva dostatečně zdůvodněna, přičemž musí obviněný z přestupku existenci důležitého důvodu v rámci objektivních možností doložit a prokázat. Na omluvu z jednání jsou kladeny zvýšené požadavky zejména proto, aby nebyla v přestupkovém řízení zneužívána za účelem dosažení zániku odpovědnosti za přestupek vlivem uplynutí zákonem stanovené prekluzivní

lhůty (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009-99, a ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23). Pokud pak krajský soud aplikuje výše uvedené závěry na podmínky nyní posuzovaného případu, nebyla podle jeho názoru omluva žalobce z ústního jednání dne 15. 5. 2017 vzhledem k okolnostem podrobně vymezena a zdůvodněna, ačkoli měl žalobce prokazatelně k dispozici lékařskou zprávu o důvodu své indispozice a bylo mu známo, že je od téhož dne v dočasné pracovní neschopnosti.

44. Přestože se tedy žalobce omluvil na e-mailovou adresu oprávněné úřední osoby pouze několik desítek minut před konáním ústního jednání, lze podle přesvědčení krajského soudu jeho omluvu považovat za včasnou, neboť podstoupil lékařské vyšetření v časných ranních hodinách. Na druhou stranu žalobce v omluvě bez bližšího upřesnění uvedl, že se jednání nemůže zúčastnit ze závažných zdravotních důvodů, které doložil kopií lékařské zprávy a dokladu o dočasné pracovní neschopnosti až čtyři dny po konání ústního jednání. Zároveň mu také bylo známo, že ústní jednání se bude konat mimo prostory žalovaného, takže mu muselo být zřejmé, že si oprávněná úřední osoba e-mailovou omluvu před termínem jednáním velmi pravděpodobně neobdrží.
45. Krajský soud je stejně jako žalovaný toho názoru, že žalobci nic nebránilo v tom, aby již v původní omluvě své zdravotní komplikace blíže specifikoval a příslušné dokumenty zaslal bezprostředně poté, co mu to okolnosti umožňovaly. K tomu je vhodné připomenout, že se v řízení (včetně řízení prvostupňového) ze strany žalobce jednalo o opakovanou omluvu, přičemž byl v předvolání k danému ústnímu jednání s odkazem na ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích poučen o náležitostech řádné omluvy. Krajský soud dodává, že bylo na úvaze žalovaného, zda bude omluvu žalobce i přes uvedené nedostatky akceptovat. Pokud však z jeho strany omluva uznána nebyla, nejednalo se ze strany žalovaného o procesní pochybení, a to i vzhledem k charakteru prováděných důkazů (viz podrobněji dále).
46. V této souvislosti nicméně žalobce namítal, že jej žalovaný po konání ústního jednání dne 15. 5. 2017 v jeho nepřítomnosti nevyzval podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu k tomu, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, které byly doplněny nejen o protokol svědecké výpovědi policisty V., ale také o CD s dvěma videozáznamy z místa spáchání přestupku. Přestože byl žalobce v rámci předvolání k danému ústnímu jednání poučen o tom, že se bude po jeho skončení moci vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí, dává mu krajský soud částečně za pravdu v tom, že lze ve formulaci poučení žalovaného spatřovat drobné procesní pochybení. Žalovaný totiž v předvolání výslovně uvedl, že bude při jednání podána svědecká výpověď policisty V., kterému bude moci žalobce klást otázky, ale již neuvedl, že bude současně proveden důkaz dvěma videozáznamy z místa spáchání přestupku.
47. Důvodem je nepochybně skutečnost, že byly tyto videozáznamy pořízeny až těsně před konáním ústního jednání, což žalobce na základě doručeného předvolání skutečně nemohl předvídat. Na druhou stranu krajský soud připomíná, že se z hlediska obsahu daných videozáznamů a odůvodnění napadeného rozhodnutí nepochybně jednalo pouze o podpůrné důkazy, ze kterých ve vztahu k posouzení viny žalobce neučinil žalovaný žádné skutkové a právní závěry, který by jinak ze správního spisu nevyplývaly. Přestože se tedy jedná o procesní pochybení, nemá za následek

nezákonnost rozhodnutí, neboť se žalobce v souladu s judikaturou mohl se správním spisem v podobě před vydáním rozhodnutí seznámit, o čemž byl v předvolání podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu poučen (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 – 53, a ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 As 79/2016 – 24). Nad rámec uvedeného krajský soud připomíná, že žalobce, resp. jeho právní zástupce, v řízení před soudem opětovně přehrání daným videozáznamů k dotazu nepožadovali, neboť s jejich obsahem byli obeznámeni.

48. Kromě již uvedeného pak žalobce namítal, že bylo o námitce podjatosti rozhodnuto nadřízeným oprávněné úřední osoby, přestože byla její nestrannost z důvodu vzájemné provázanosti vztahů pracovníků odvolacího správního orgánu zpochybněna. Usnesení o námitce podjatosti navíc považoval žalobce za nepřezkoumatelné, přičemž měl podle jeho názoru žalovaný posečkat s vydáním napadeného rozhodnutí až do doby rozhodnutí o odvolání, kterým bylo usnesení o námitce podjatosti napadeno.
49. K tomu krajský soud předně uvádí, že žalobce námitku podjatosti vznesl v rámci svého vyjádření k předvolání dne 2. 5. 2017, aniž by podjatost nadřízeného oprávněné úřední osoby výslovně namítal či jakkoliv blíže zdůvodnil. Prosté konstatování malého počtu pracovníků příslušného úřadu nelze v tomto ohledu považovat za dostačující. Žalovaný proto postupoval v souladu s ust. § 14 odst. 3 věty třetí správního řádu, který stanovuje: „*O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").*“
50. Samotné usnesení o námitce podjatosti pak podle názoru krajského soudu nevykazuje znaky nepřezkoumatelnosti. Žalobce ostatně namítal podjatost oprávněné úřední osoby pouze z důvodu toho, že přistoupila v odvolacím řízení k doplnění dokazování, což nejen žalovaný, ale také krajský soud posoudil v kontextu okolností případu jako zákonný postup odpovídající požadavku procesní ekonomie. Podjatost úřední osoby pak zásadně nemůže spočívat v jejím postupu v jiných právních věcech, přestože také v tomto ohledu směřovala argumentace žalobce k provádění dokazování odvolacím správním orgánem. Krajský soud se pak ztotožňuje se závěrem žalovaného, že odvolání proti usnesení o námitce podjatosti nemá podle ust. § 76 odst. 5 správního řádu odkladný účinek, o čemž byl žalobce řádně poučen. Bylo tedy zcela na uvážení žalovaného, zda posečká do doby vydání rozhodnutí o odvolání nebo vydá napadené rozhodnutí, přestože tím nesl riziko, že bude námitce podjatosti odvolacím orgánem nakonec vyhověno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 68/2015-27). Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že bylo do soudního spisu dodatečně založeno rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 10. 4. 2018, č. j. 341/2018-160-SPR/3, kterým bylo odvolání žalobce proti usnesení o námitce podjatosti zamítnuto.

VIII. Závěr a náhrada nákladů řízení

51. S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
52. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů

řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. ledna 2019

v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.